

UZASADNIENIE

Na podstawie całości kształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

w dniu 24 sierpnia 2013r. w W. funkcjonariusze Policji R. M. i K. S. pełniąc służbę, na terenie Dworca PKP W. Wileńska podjęli interwencję wobec mężczyzny pijącego alkohol w miejscu publicznym. Jego dane ustalili na podstawie jego oświadczenia ustnego. Oświadczył on, że nazywa się W. L. i podał inne dane, które były niezbędne do potwierdzenia jego tożsamości. Za powyższe wykroczenie funkcjonariusz Policji nałożył na niego mandat w wysokości 50 zł, który ten przyjął i podpisał, a następnie został zwolniony. Wkrótce potem R. M. otrzymał informację telefoniczną od innego funkcjonariusza Policji, że osoba ukarana tym mandatem podaje dane swego brata, gdyż jest poszukiwany, a w rzeczywistości nazywa się S. L.. W wyniku podjętych czynności zatrzymano S. L..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków: R. M. (k.4v.-5, 144-145), M. R. (k.134-135), wyjaśnień oskarżonego (k. 21, 92) oraz innych dowodów ujawnionych na posiedzeniu.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że stał przy sklepie z kolegami i pili piwo, a w pewnym momencie podeszli do nich dwaj policjanci, żeby ich wylegitymować. Otrzymał mandat za spożywania alkoholu w miejscu publicznym. Nie miał przy sobie żadnego dokumentu tożsamości i podał dane osobowe brata – W. L. i podpisał się na mandacie jego danymi. Dodał, że wiedział o tym, że ma do „odsiadki” karę pozbawienia wolności, a z kolegami założył się, że poda dane brata zamiast swoich (k.21). Na rozprawie także przyznał się (k.92).

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego zasługują na uwzględnienie i w ich świetle nie budzi wątpliwości fakt popełnienia przez niego zarzucanego mu czynu. W trakcie czynności podjętych przez Policję podał on dane swojego brata, przyjął mandat i na jego druku, na którym wpisano personalia W. L. podpisał się jako (...). Wyjaśnienia te nie pozostają w sprzeczności z zeznaniami R. M., którym Sąd dał w całości wiarę, bowiem znajdują one odzwierciedlenie zarówno w relacjach oskarżonego jak i zeznaniach M. R. i dokumentach załączonych do akt sprawy, w tym zwłaszcza protokole zatrzymania (k.2), protokole zatrzymania rzeczy (k.8-10) i treści wystawionego mandatu (k.11).

Sąd uwzględnił wydaną w tej sprawie opinię biegłych psychiatrów i psychologa. Opinie te są pełne, rzetelne i jasne i nie zachodzi potrzeba ich uzupełnienia, zaś wnioski w nich zawarte zostały szczegółowo uzasadnione i nie budzą wątpliwości. W oparciu o te dowody nie ma podstaw do przyjęcia, aby po stronie oskarżonego zachodziły okoliczności, o jakich mowa w art. 31§1 lub 2 kk.

Zeznania świadka M. R. miały charakter uzupełniający i nie wpłynęły na ustalenia co do sprawstwa oskarżonego (k. 134-135).

Należy zważyć co następuje:

Zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy jest kompletny i brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych dokonanych na etapie postępowania przygotowawczego, które potwierdzono w toku rozprawy i w ich świetle nie budzi wątpliwości wina i okoliczności czynu dokonanego przez oskarżonego. Wbrew stanowisku obrony nie budzi wątpliwości fakt, że oskarżony podpisał się ma mandacie danymi swego brata, a nie swoimi. Mandat ten został wystawiony – zgodnie z jego treścią - W. L., bowiem takie dane wskazał oskarżony, zaś okoliczność, że imię w rubryce „czytelny podpis osoby ukaranej” oskarżony napisał tam jedynie w części nie ma znaczenia dla ustalenia, że podrobił on na tym dokumencie podpis osoby, dla której go wystawiono tj. W. L..

Odnośnie orzeczonej kary w ocenie Sądu jakkolwiek oskarżony jest osobą niejednokrotnie karaną to orzekanie wobec niego za ten czyn – uwzględniając motywację jego działania i jego skutek, a także stopień społecznej szkodliwości czynu oraz okoliczność, że w dacie orzekania kara ograniczenia wolności mogła być orzeczona w wymiarze wyższym, niż w dacie czynu – kary izolacyjnej nie było uzasadnione. Przepis art. 270§1 kk przewiduje w swojej sankcji

możliwość orzeczenia kary ograniczenia wolności do lat 2. W ocenie Sądu zamiast orzekać wobec oskarżonego kolejną karę pozbawienia wolności uzasadnione jest orzeczenia kary wolnościowej związanej z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, a jej wymiar 1 roku i 6 miesięcy uwzględnia przesłanki wymiaru kary i kara ta spełni swoje cele.

Stosownie do treści art. 624§1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania uznając, że jego sytuacja finansowa uniemożliwia mu ich poniesienie.

Obrońcy z urzędu Sąd przyznał wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu uwzględniając stawki wynikające z właściwego Rozporządzenia.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak na wstępie.